



နေဘုန်းခ
(ကေတု)

ဘုံဘဝမှာဖြင့် တုံ့ပြန်အလေ့အထ

မိခင်မေတ္တာခွေ့ဝတ္ထုတို

ဘုံဘဝမှာ ဖြင့် ကြုံကြရ အထွေထွေ မိခင်မေတ္တာဖွဲ့ဝတ္ထုတို

အမှောင်ထုထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကလေးငယ်ကို ချီရင်း ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် လမ်းလျှောက်လာသည်။ မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှ ထွက်ပေါ်နေကျ လမင်းကြီးနှင့် ကြယ်စင်ငယ်တို့ မှာ ထွက်ပေါ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။ သူတို့ အစား မိုးစက်မိုးညှင်းများ သာ တအုန်းအုန်း အသံပေး၍ ကျဆင်းနေကြသည်။

မိုး၏ ကရုဏာမဲ့စွာ ရွာသွန်းမှုကြောင့် မိခင်နှင့်ကလေးငယ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး စိုစွတ် တုန်ယင်နေသည်။ အမျိုးသမီးမှာ တတ်နိုင်သမျှ အားဖြင့် ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို မိုးရေမစိုစေရန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မိုးထား၏။ အမှောင်ထုထဲ လျှောက်လာရင်း ထီးထီးမားမား သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့လိုက်သည်။ စိတ်၏ နှိုးဆော်မှုကြောင့် အချိန်ကြာအောင် စဉ်းစားမနေဘဲ အလျင်အမြန် ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ရောက်သောအခါ သစ်ငုတ်တိုတွင် ထိုင်ကာ ငိုသံပေးလာသော ကလေးငယ်အား နှမ်းလျော့ပေရေသည့် အင်္ကျီစကိုဖယ်၍ နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေသည်။ သုံးလေးရက်ခန့်မျှ ထမင်း မစားရသေးသည့်အတွက် အားအင်များ ပင် ယုတ်လျော့နေ၏။

ဗိုက်ထဲက မရဏသစ်ပင်ကြီးကလည်း တဝှမ်းဝှမ်းဖြင့် လှုတ်ခတ်
အော်မြည်နေသည် ။ ကလေးက ငိုတာတစ်မျိုး၊ မိုးနတ်မင်းက
အငြိုးတကြီး ရက်စက်တာက တစ်မျိုး၊ ဗိုက်ထဲက မရဏသစ်ပင်က အူနံ
ရံဆောင့် ငြိုးရက်တာက တစ်မျိုးဖြင့် သူပါ ကလေးနှင့်အတူ ရောငိုမိသ
ည် ။

ထိုအချိန် လျှပ်စီးများ လက် လာပြီး လေများ အစကထက် ပိုမို တိုက်
ခတ်လာသည် ။ သူတို့ ခိုနားရာ သစ်ပင်ကြီးမှာ လေဒဏ်ကြောင့် ယိမ်းနဲ့
လျက်ရှိသည် ။ ကလေးဖြစ်သူ အငိုတိတ်သွားသောအခါ နို့တိုက်နေသ
ည် အား ရပ်လိုက်ပြီး ဘေးဘီကို မိုးခိုဖို့ နေရာများ ရှိမည်လော
အတွေးဖြင့် ရှာကြည့်မိသည် ။

လျှပ်စီးရောင်ထဲတွင် အတန်ငယ်ဝေးသောနေရာမှ အဆောက်အအုံ
တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည် ။ ဝမ်းသာသွားကာ ထိုင်နေရာမှ ထပြီး ထိုအ
ဆောက်အအုံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။

ညာတာမှု ကင်းမဲ့လှစွာသော လေပွေ၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် လိုရာပ
န်းတိုင် မရောက်ခင် နားခိုခဲ့သော သစ်ပင်၏ ကြီးမားသော သစ်ကိုင်းသ
ည် ကျိုးကျကာ သူတို့ အပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသည် ။

"ဝုန်း... အား... အား..."

မြေပြင်နှင့် ရိုက်ခတ်သံနှင့်အတူ အမျိုးသမီး၏ နာကျင်ခံခက် အော်
သံများ ဆူညံသွားသည် ။

မနက်မိုးသောက်ရောက်သောအခါ သစ်ကိုင်းပိ၍ သေဆုံးနေသော အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးငယ်အား ရွာသားများ တွေ့ရှိကာ သနားကရုဏာ သက်မိကြသည်။ ။ သေဆုံးနေသော သားအမိအား ရွာသမီးချိုင်းတွင် ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြသည်။ ။

အသုဘချပြီး တစ်ပတ်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။ ။ အဝေးမှ နွားလှည်းတစ်စင်း ခပ်အုပ်အုပ် မောင်းနှင်လာသည်။ ။ စကားပြောလာသဖြင့် ခလောက်သံနှင့်တကွ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး၏ အသံပါ ဆူညံနေချေသည်။ ။

"တော်တို့ ယောက်ျားတွေကလည်း အားကိုးလို့ မရဘူး။ အခုကြည့်ဝါးတိုက်ဖို့ ပြောထားတာ မနက်ကတည်းက။ သာပုကို သွားခေါ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ နေစောင်းမှ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ သတိဝီရိယလေး ရှိစမ်းပါ။ ဒါကျုပ်တို့ ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ အလုပ်"

တစ်ပတ်နှမ်းတဘက်ကို ခေါင်းပေါင်းထားသည့် အမျိုးသမီး၏ ပြောဆိုမှုကြောင့် နွားလှည်းမောင်းနေသည့် ယောက်ျားဖြစ်သူက

"မင်းကလည်း ကွာ။ ပူညံပူညံနဲ့ ။ အခုသွားနေပြီ မဟုတ်လား။ မပြောနဲ့ တော့လေကွာ"

ဝင်ဟောက်လေသည်။ ။ အမျိုးသမီးမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသည်။ ။ ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိဖြင့် တိုးတီး ပြောနေသေးသည်။ ။ ဝါးတိုက်ရမည့် နေရာရောက်သည့်အခါ လှည်းပေါ်မှ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ဆင်းကြသည်။ ။ ထို့နောက် လမ်းတစ်လျှောက် စကားမပြောဘဲ သူတို့ ပြောသည် အား နားထောင်၍ လိုက်ပါလာသော သာပု ဆိုသူက ဓားမဖြင့် ဝါးရုံတောရှိ တောင့်ပေ၊ ဖြောင့်ပေဆိုသည့် ဝါးကောင်းများကို ရွေးချယ်သည်။ ။ အမျိုးသမီးနှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူက ဝါးလုံးများအား လှည်းပေါ်သို့ အစီအရိတင်ကြ

သည်။

လှည်းတစ်တိုက်စာခန့်ရသော် ဝါးရုံတောထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူရိယနေဝန်းပင် အရိပ်အယောင် မတွေ့ရတော့။ ဤလမ်း၊ ဤနေရာအား အကြိမ်မရေတွက်နိုင်အောင် သွားလာနေကြမို့ လူပင်မက နွားများ ပင် အလွတ်ရနေကြသည်။ ကောင်းကင်ယံတွင် လမင်း၏ အလင်းရောင်အေးများက သူတို့ ၏ ကိုယ်ပေါ် ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ သဘာဝ၏ တုံ့ပြန်မှုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော လေအေးများ ၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပင်ပန်းမှုများ ပြေသယောင် ရှိကြသည်။

"အူဝဲ... အူဝဲ..."

အဝေးတစ်နေရာမှ ကလေးငိုသံသည် ရွှေမိ၏ နားထဲဝင်လာသည်။ တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် ကြည့်ပြီး လှည်းမောင်းနေသည့် လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူအား ပြောလိုက်သည်။

"ကိုရင်အေး ကျုပ်နားထဲ ကလေးငိုသံ ကြားသလိုဘဲ"

ကျော်အေး လှည်းမောင်းနေရင်း ရွှေမိ၏ စကားကြောင့် နားစွင့်မိ၏။ မိမိတို့ ၏ လှည်းခလောက်သံမှ တစ်ပါး မည်သည့်အသံမှ မကြားရ။

"မကြားရပါဘူးဟာ။ နင် စိတ်ထင်လို့ နေမှာ ပါ ရွှေမိရာ"

"ကျုပ် စိတ်ထင်လို့ မဟုတ်ဘူး တော်ရေ။ တကယ့်ကြားရတာ။ သာပု နင်ကော ကြားရလား"

လှည်းနောက်ရှိ ဝါးလုံးများ ပေါ်တွင် လှဲနေသော သာပုအား စစ်ကူတောင်းသည့်နှယ် မေးလိုက်သည်။

"ငါ မကြားရပါဘူးဟာ။ ကျော်အေး ပြောသလို နင်စိတ်ထင်လို့ နေမှာ ပါ"

ရွှေမိ ဆက်မပြောတော့။ သူ့ နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရပါလျက် မည့်သည့်အတွက် ကျော်အေးနှင့် သာပုတို့ မကြားရလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ပင်။

"အူဝဲ... အူဝဲ..."

"ဟော... ကြားရပြန်ပြီ။ တော်တို့ မကြားရဘူးလား"

ကျော်အေးနှင့် သာပုတို့ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နေမြဲအတိုင်း နေလိုက်ကြသည် ။ ကလေးငိုသံ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးသယောင်ယောင်ရှိလာသည် ။ သို့သော် အရိပ်ယောင်တော့ ယခုအထိ မမြင်ရချေ။ ရွှေမိ စိတ်တွေ လေးသယောင်ယောင် ဖြစ်လာသည် ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပင်။

ထိုအချိန် ကလေး၏ ငိုသံတင်မက မိခင်ဖြစ်သူ၏ ချောသံပါ ထွက်လာသည် ။ ကျော်အေးနှင့် သာပုတို့ ပါ ထိုအသံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားသည် ။

"ရွှေမိ နင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ငါတို့ ကြားလိုက်တယ်"

"ကျုပ်ပြောသားဘဲ။ တော်တို့ မှ မယုံတာ"

သာပု ပြောလိုက်သဖြင့် ရွှေမိက ပြန်ချေငံလိုက်သည် ။

လှည်းလေးသည် ဧရပ်ပျက်နားသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည် ။

"အူဝဲ... သားလေးရယ် မငိုပါနဲ့ တော့။ ဟောဟိုမှာ လှည်းတစ်စီး လာပြီ။ အမေတို့ သွားတားမယ်နော်"

ဧရပ်အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အမျိုးသမီးသည် ကလေးငယ်ကိုချီရင်း ပြေးထွက်လာသည် ။ ကျော်အေးတို့ မှာ သူတို့ အား လက်ပြတားနေသည့် အ

မျိုးသမီးအား မြင်လိုက်သဖြင့် ဇရပ်ရှေ့တွင် လှည်းရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးက

"ကျွန်မတို့ သားအမိ လှည်းကြိုလိုက်ချင်လို့ ပါ။ အစ်မနဲ့ အစ်ကိုတို့ လိုက်ခွင့်ပေးပါ"

အမျိုးသမီး ပြောလာသောကြောင့် ရွှေမိမှာ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာ သည့်အတွက် လှည်းကြို လိုက်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် လှည်းပေါ်ရောက်သည့်နှင့် နွားနှစ်ကောင်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ နှာမူတ်သံများ ညံလာသည်။ တစ်လမ်းလုံးအကောင်း ယခုမှ အဘယ်ကြောင့် နွားတွေ ရုန်းကန်နေသည် ကို စဉ်းစားလို့ မရ။ ကျော်အေးတို့ ဇရပ်မှ ခွာလာကြသည်။ နွားနှစ်ကောင်ကတော့ ရုန်းကန်နေဆဲပင်။

ရွှေမိ သူတို့ သားအမိအား ကြည့်ပြီး ဒုက္ခအတော်ရောက်လာမှန်း အတပ်သိလိုက်သည်။ သာပုလည်း အမျိုးသမီးနှင့်ကလေးငယ်အား ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာထဲ သွားရာ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ရွှေမိ၏ စကားသံ ထွက်လာသည်။

"ဒီက ညီမတို့ သားအမိကို ဘယ်မှာ ချပေးရမလဲ"

မေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးမှာ ဘေးဘီကို ကြည့်ပြီး

"ဒီမှာ ပဲ ဆင်းလိုက်တော့မယ် အစ်မရေ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ ညီမက ဘယ်သွားမှာ လဲ။ ရွာထဲမဝင်ဘူးလား"

"မဝင်တော့ဘူး အစ်မ။ ဒီမှာ ပဲ ဆင်းတော့မယ်။ အခုလို လှည်းကြို လိုက်ခွင့်ပေးတဲ့ အစ်မနဲ့ အစ်ကိုတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ရွာထဲထိ မဝင်တော့ဘဲ ဆင်းသွားသည့် သားအမိကိုကြည့်ရင်း ရွှေမိ
တို့မှာ မည်သို့မှ တွေးမရနိုင်အောင် ရှိကြသည်။ ။ အိမ်ရောက်သောအခါ
နွားနှစ်ကောင်အား လှည်းမှ ဖြုတ်ပြီး ခြံထဲ သွင်းလိုက်သည်။ ။ သာပုလ
ည်း မိမိအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ရွှေမိနှင့် ကျော်အေးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းစားရင်း လမ်း
တွင် တွေ့ခဲ့သည့် သားအမိအကြောင်း စားမြို့ပြန်မိကြသည်။ ။
